

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05 cèn.s pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65 »
Un any.....	2'60 »
Per dotzenes.....	0'45 »
Núm. a atrassats des 2.ª tom....	0'46 »
Id. id. des 1.ª tom....	0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÈ VENT À SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 41.

Fóra Palma. Dins Mallorca.....	3 mesos....	0'85
	1 any.....	3'25
Dins España.....	3 mesos....	1'60
	1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangè.....	3 mesos....	1'50
	1 any.....	5'00

ES TEATRO.

Si es Teatro es escòla de bones costums, tenim que Palma, una població de pròp de setanta mil ànimes, no té pròu amor per sostení aquesta escòla y es séus atractius. Es xocant que nòltros que brevetjám d' il·lustració y de bòn gust hajam de passá temps y més temps sense porè ensaborí ses admirables produccions de l'art. No será questió de doblés, puis axecantsè cases que son vertadés palaus, corrent p' es carrés cotxos que casi son carròsses, y vejent per totes parts una refinada ostentació; no serán es doblés sa causa de no porè sostení un Teatro no més que sia per uns quants mesos. Altres causes hey ha qu' a n' es nòstro entendre influeixen poderosament perqu' es Teatro sia per avuy magatsèm d' arañes y no temple del sentiment y de sa poesia.

Per tot arreu y més encara à ses grans capitals se nòta un moviment repulsiu envers ses òbres clàssiques; y de cada dia se nòta més afició à n' aquest gust d' última hora qu' es diu naturalisme. No dirèm si aquest naturalisme es introducció de sa decadència ó si es preludi d' un gust novell; lo que si porèm assegurar qu' es Teatro amb sos ecsemples de bòn moral de que feya gala; ses brillants produccions des gènits; s' idealisme axí còm heu entenían es bòn mestres, ha finit y fineix tot baix de sa pressió des nòu estil que tot heu presenta nuhu, sense aquell vèl preciós des pudor y sa vergoña amb qu' es clàssichs vestían ses séues òbres inmortals. Nòltros creym qu' axò será una raitxa de vent que passa per ses divines regions de l'art: nòltros creym que may per may, mentres duri un' espira de bòn sentiment à dins es nòstro còr, aquest nòu estil será proclamat universal, puis per nòltros, sa veritat si no es ben dita y ben entesa es molt més perillosa per l'art que sa mentida engalanada amb ropatges y atractius de bòn gust. Entre es naturalisme desvergoñit y s' idealis-

me romántich preferim s' honestidat encara qu' es valga d' escenes inverosímils; sòls que vejèm sentiment y bòn ecsemple ja mos agrada, y à n' es nòstro entendre axò es l'art que no morirá jamay.

Gracies à Deu sa repulsió que senten els mallorquins envers des Teatro no obeheix exclusivament à n' aquesta causa; s' especialitat de ses costums íntimes, sa diferència d' aspiracions, s' austeridat de moltes families, sa religió, sa vida casolana es, no hey ha cap dupta, sa clau que tanca y no òbri ses pòrtes des nòstro Teatro.

Aquí sa gent alta aspira à una vida semi feudal, s' ocupa amb actes interiors, no hey ha ostentació just per vanagloria sinó per instint natural, ses séues costums fan que sían antigues, es gent de ca-séua, no se pòt compará per lo mateix s' aristocracia mallorquina amb cap altre aristocracia del mon. Sa classe mitja ocupada amb negòcis ó amb trabays intellectuals defuix també de ses diversions teatrals, perqu' essent s' economia es punt principal de sa séua vida y essent es nòstro Teatro massa escigent amb lo que se refereix à sa mòda y à n' es boato, natural es qu' aquesta classe de persones se retrègan evitant axí un gasto oposat à n' es séu caracte y à n' ets séus principis econòmichs. Y es menestrals tothom sab lo que fan y à lo qu' aspiran; un cavallet, una galereta, unes casetes à Sou Rapiña ó à n' el Terreno, y ja los teniu contents y satisfets. Llavo quina familia deixa sa casa en mans d' una servitut tan malcriada còm sa que s' usa?

A més també hey ha altres motius poderosos que retrèuen à molta gent de ses representacions teatrals; aquí à Mallorca, per bé que digan, hey ha gust crítich qu' es diferència amb so gust sentimental, en qu' un analisa mentres que s' altre no més gòsa; y aquest gust crítich, qu' es natiu, influeix perqu' es nòstro Teatro se vèja desèrt casi sempre perque casi may veym una compaña digna y mereixedora de s' atenció d' un públich que ja de sí es refractari à cèrts espectacles en que l'art va p' es niguls.

Y per axò mateix es precis à tota còsta fè públich, però públich il·lustrat, qu' à primera vista comprega lo hermós y sàpia distingí lo xarèch de lo honest tot d' un còp.

Primerament tòca à sa Diputació es protegi es Teatro no tenguent aquest edifici còm una finca reproductiva, sinó còm un' espècie d' hospital per curá sa malaltia qu' es diu rudesia y mal gust. Sa Diputació no ha de consentí jamay qu' un empresari de bòn fè fassa bancarròta per havè presentat un espectacle digne y decorós; no bastan paraules, es precis òbres; no cal dí que ses mil pessetes que còbra sa Diputació còm à renda fan bòn servey per actes meritòris; altres mèdis té sa Diputació per no desatendre aquells humanitaris servicis; es necessari pensá més envant; si avuy es Teatro es una finca reproductiva, demá quant no hey haja públich ni empresaris, ¿de que serveix? y després, ¿quina població d' España es sa que no pòt sostení un miserable Teatro? dirán que sa Diputació no dispòn de mèdis perque la gent no sia refractaria à n' ets espectacles teatrals; ydò si axò es vè, al ménos que fassa veure que no entra en ses séues mires sa questió especulativa; qu' encarrèch sa direcció des Teatro à una persona inteligent, que may en faltan; y que no demán un doblé de renda; qu' indiretament sia sa Diputació es sosteniment des Teatro y des bòn gust; y ja que per s' ornato d' aquell edifici se gastàren, bé ó malament, uns quants mils duros, s' afluix d' unes quantes mils pessetes anuals perque puga está ubèrt es nòstro colissèu y se puga formá públich, còsa qu' es difícil si no hey ha desprendiment y una mica d' amor à l'art.

Y després, y à poch poch, hey haurá públich y empresaris y tot lo que se vulga.

F. G.

TOT PASSA.

Neix la flor y apenes náda
D'entre perfums y colors,
Quant ja espera son aymada,
Papayona engalanada
Amb lleugeresa y primors.

Vé el capvespre, el sol s'apaga,
Fuitx corrents la clara llum,
La floreta ja s'amaga,
Cau la fulla seca y vaga
Sense els colors ni perfum.

Neix l'aucell y el primer día
Que contempla bóschs y valls
Ja n'espera qui li tría
El sustent y qui li fia
Llibertat amb greus treballs.

Vé amb tenebres la tardor,
Buyda els arbres lo mestrall,
Plora l'aucell de dolor
Quant veu fuyta son amor,
Y per terra son caudal.

Neix la fontana agradosa
Baix de cel tot pur y blau,
Quant tot seguit y afanyosa
Cerca corrent capritxosa
Per trobar son rich palau.

Vé l'estiu y la fontana
Sense salts ni sense bots,
Pòbre corrent y mundana,
Ja no arriba à la cabana
Per donar vida als rebrots.

Y neix l'hòme y quant destría
La tristor que l'enrevèlta
Quant ja espera dolsa aymía,
Que n'es del gòig ampla vía,
Y quant arriba ja 's mòrta.

Passa la vida correns
Còm cavall que may repòsa,
Y n'es tan cruèl lo temps
Que per més bèfa y torments
Li òbri als pèus fexuga llòsa.

Y la flòr y l'aucellet,
Y la fontana garrida,
Y l'hòme que viu estret,
Tots cercan camí mes dret
Fugint de lo qu'es mentida.

TAL COM SE SEMBRA SE CUY.

En temps d'una pèste horrorosa de aquelles que fan nòm dins s'historia, vivían à un mateix pòble dues families; les quals se componian de pare y mare, y un sol fuy cadascuna. Vivían totes dues à un mateix carré, y per casualitat moriren es dos pares de pèste un mateix día. Poreu pensá còm quedarian

aquelles pobres; havían de viure des séu trabay, y ademés corria à conta séu sa educació d'aquell infantó que cadascuna tenia.

Una de ses dues viudes qu'havía nòm Rita, doná una educació à n'es séu fuy, sòlida y vertadera, perque feya es contes y deya:

—Si aquest infant méu surt un bon allòt, sera sa méua felicitat.

En efecte, desde molt petit comensá à vetlá com un àngel sa persona d'En Miquelet, (aquest era es séu nòm); no 'l confiá à una *teley* qualsevol perque sabia ses males consequéncies que du aquesta deixadès reprobable; no se poria avení de qu'hey hagués mares tan poch cuydoses des séus infantons, que confiassen aquells richs tresors à persones sense judici ni coneixement, esposats si no à pèdre la vida à está baldats per à sempre. Tampoch va essè còm aquelles altres mares qu'amb sa llet, ja hey mesclan sa venjansa, si En Miquelet se feya mal ó qualque nin de sa séua edat l'havía disgustat, no empleava per ferló callá aquella paraula qu'está sempre en boca de tantes «Escup y li pegarèm:» no; lo que li deya era: «Veus, no vajes per aquí y no tornarás caure;» «En Tomeuet no heu ha fèt apòsta, 'vina y te señaré;» «Digués una Ave-maria à la Puríssima y es malí s'en anirá;» «Ets allòts bons allòts no plòren per tan pòca cosa.» Amb aquestes llissonetes y altres per l'estil, enseñava à n'es séu tènre infant à essè sufrít, resignat, y homo de cor nòble y generós, y jamay venjatíu.

Quant va essè més grandet l'enviá à escola; perque comprenia que s'instrució, es sa barrera de sa dolentía y des crímen. No berenava may que no sabés sa lliçó, ni tampoch veyá cap vici demunt èll qu'antes de que posás rèls no l'arrancás, sense plaña es cástich quant se feya necessari, però sempre amb moderació.

Tampoch deixá vestí es séu fuy vanidosament, sinó qu'apropòsit li deya que eran pobrets, y còm à tals, bastava vestí nets y decents.

Si volia jugá quant sortía d'escola poria jugá tres quarts ó una hora; amb aquest fi li comprá una baldufa y una pilòta; però tan sòls à dins ca-séua y amb alguns atlòts des gust de sa mare.

Desde molt jovenet li enseñá ses màcsimes de sa relligió, perque sabia molt bé que sens aquestes tot lo demés no serveix de rès; cada dia anava à missa; es vespres, passavan el Rosari y després sa mare li contava qualque fèt moral qu'havía sentit contá à sos pares.

En Miquèl se criá un atlòt molt bon pitòt; cad' any feya es séu bellèm, y à devés Sant Miquèl ja li entrava sa curòlla d'axecarsè dematí per servi misses y si goñava alguns cèntims, ja tenia per comprá pastós, xòts y àngels, à fi de que quedás es séu bellèm ben endressat sens faltá un gra à sa dobla; y si li fal-

tavan un parey de reals, sa mare los hē dava de bon gust. Sempre li recordava aquella màcsima de sa mare de Sant Lluís rey de Fransa; moltes vegades li deya «Fuy méu: jò no tench altre coseta més que tú; t'estim molt; però estimaria més veurèt mòrt dins un baul, que veurèt soyat amb un crim.»

En Miquèl torná un jove d'uns quinze anys, y era un atlòt modèlo; ademés era molt vivaretxo y determinat. Un capellá molt rich d'aquell pòble, tenguent noticia de sa séua bondat, y sabent que desitjava essè capellá, li pagá sa carrera, y li formá títol patrimonial.

En son temps corresponent En Miquèl digué missa, y aquest día fonch es primé que sa mare comensá à cubí aquell gran sementé de gòigs y complacéncies qu'havía sembrades durant sa bona educació des séu fuy.

Morí aquesta bona mare d'una edat molt avansada, després d'havè tengut unes bones veyèses, y En Miquèl li tancá ets séus uys perqu'anás à descansà en santa pau, còm hey van tots aquells que surten d'aquest mon nets de consciéncia.

Anem ara à veure còm criá es séu fuy s'altre viuda que s'anomenava Clara, perque'n lloch se veu més es coló blanch còm à dins un fondo negre.

Primerament aquesta mare tenia una estimació molt mal entesa en ves séu fill. En Joliá (aquest era es séu nòm) era un *avaciat de cò-còu*, que ningú el poria signá; per altre banda li deixava passá tots aquells capritxos que més tart se pagan tan cás. Per paga ella no tenia criansa des séus pares, y.... ell no hey ha remey, *Qui no'n té no'n pòt doná.*

En Joliá se criá una flasca que no era còsa bona, s'aplegava amb una partida d'estornells que no feyan petjada bona. Si se bereyava sa mare sempre deya que no temés à ningú; «li haguesses esclafats es morros;» «no compòrtes se rigan de tú;» «pèga y ja heu aclarirèm.» Apenes s'acostava à escola dos dies en sa setmana; à l'Iglesia no s'hi acostava may; per acabá d'una vegada, En Joliá à n'es desèt anys era un verdaté calaveron, tot heu jugava y no hey havia mal vici que no posehís en molt de grau.

Sa mare compregué, encara que tart, ses males consequéncies de s'educació des séu fuy, no tant per ses repetides instancies que rebia de sa gent estèrna còm p'es mal tracto que rebia cada dia y casi continuamente.

A la fi la còsa tengué es séu desenlús; En Joliá en feu una de gròssa; la justicia li posá ses ungles demunt, y aná à pará à un presidi devés Ceuta.

Sa séua pòbre mare al mitx de ses séues amargures y des séus sentiments, baixá à sa fòssa ántes d'arribá à la mitat des séus dies, víctima des séu mal comportament en s'educació des séu fuy.

Pares y mares: mirauvós à n'aquest miray. Recordau sempre qu'es qui sèn-

ten de més pròp ses fatals conseqüències de sa mala educació de sa jovintut, son es séus pròpis pares, y teniu sempre present qu' en materia d' educació regularment *Tal com se sembra se cuy.*

MESTRE GRINOS.

RELLOTGE METAFORICH DE LA MORT.

Hòmo que corrs per aquí,
Y no més fas desbarats
Digasmè: ¿Tú que no saps
Qué un día t' has de morí?

I.

Sens dificultat alguna
La Mòrt te pòt envestí
Y axò te pòt succehí
Abans de tocar la una.

II.

¡Oh! mortal que no t' agües
Amb so téu mal procedí.
¿No veus que te pòts morí?
Abans de contá les dues?

III.

Còm qu' axò no sia rès
¡Morir y da conta à Deu!!
Qui sap sia en temps tan breu
Que no arripias à les tres.

IV.

Per dies aquest mon pòts batre.
De La Mòrt pòts fé pòch càs
Però tateix hey caurás
Qui sap abans de les quatre.

V.

Escoltèm tú, cristiá,
Que creus La Mòrt molt enfòra;
Pensa que 't pòt veni s' hòra
Abans de les cinch contá.

VI.

Sempre sempre está amb un tris
Es fil de sa nòstra vida
¡Quant prest pòt ser consumida
Tal vòlta abans de les sis!

VII.

Llavò lo fet queda fet
No hey ha mèrit sense vida
¿Qui t' ha dit que sa partida
No sia abans de les set.

VIII.

Qu' es de trist per un descuyt
Equivocá aquest gran salt
Poguent tení es sobresalt
Abans de senti les vuyt.

IX.

Mirèt aquest fret difunt
Qu' ahí estava devertit
Y avuy La Mòrt l' ha engolit
Abans de les nou en punt.

X.

No veus que te sabrá greu
Morí d' una mala mòrt,
Y aquest mal sense conhòrt
Pot essé abans de les deu.

XI.

De la mòrt qu' hem de morí,
Ni es quant, no heu sap ningú
Lo que sabèm ben segú.
Qu' à les onze pòt vení.

XII.

¡Gran Deu, quin' hòra será!
Aquella fatal per mí
De ses dotze qu' hey ha aquí
Una ó s' altre 'm tocará.

Si volèm La Mòrt burlá
Sens tení mals resultats
Estiguèm ben preparats
Per quant Deu mos cridará,

MESTRE GRINOS.

XEREMIADES.

Hem rebut 4 hònos per recullí una llimosna dins sa Rectoría de Palacio el diumenge que vé. Procurarèm repartir-los à gent necessitada, y en nòm séu donám les gracies à sa digna persona que fa es bé y caritat sense ostentació com à bona catòlica.

*
**

A Barcelona hey ha una gran botiga, però molt gran, grandiosa, que s' anomena *El Siglo*, y que ven de tot. Allá ningú concèrta. Cada còsa té es séu preu, y si no agrada la deixan. Y es un horror lo que despatxan desde còses que pareixan impossibles per lo barato fins à altres de molts de cents duros. De cada gènere que ténen n' hi ha per tota casta de gusts y de bosses.

Lo més particulá d' aquesta gran botiga es qu' es séus dependents que son molts, redactan un periòdich que se reparteix gratis ahont no hey ha més que anuncis de lo que se ven dins *El Siglo* y está escrit d' una manera agradable, perque cada anunci té una forma distinta; ara es una novèla, ara un epigrama; y veys à lo milló un soneto per anunciá corbates ó una elejía per dí sa casta de recades que vénen.

Aquesta gran botiga, digne d' essé visitada de tot viatgé, está en la Rambla d' els Estudis núm. 5 y carré de Xuclá núm. 10 y 12.

*
**

A Mallorca una de ses botigues que s' es fèta més general, més aparroquia-nada y més surtida de tot gènere, es sa que diuen d' *Els Atlòts*, qu' está à n' es carré des Sindicat, (vulgo Capellería), desde el núm. 2 fins à n' es 10. Es séu

propietari, Don Juan Montanér, l' ha sabuda aixecá à un punt que nòltros encara no coneixíam perqu' hey ha posat de tota casta de prendes de vestí. Allá hey pòt entrá una persona nuha y en sortirá vestida desde ses calses y sa camia fins à s' abrigo més complet y ses alhaques més hermoses, y si plòu durá paraygo y tot; tant si es señó còm si es señora, tant si es frare còm si es capellá, tant si es nin còm si es véy, tant si es pòbre que no puga gastá còm si es un rich que vòl vestí de lo milló. Lo qu' encara hey reyna dins aquesta gran botiga es el balahit vici de concertá que de cap manera pòden desterrá de Mallorca es botigués sense perjudicarsé à sí mateixos.

¡Quin día será aquell que no serém tan ignorants!

*
**

En Figuera torna está engabiát.
¿Que deu tení de nou? Meèm si durará tant com s' altre vegada aquesta engabiada.

PENSAMENTS.

Sa moneda es la regina qu' avuy comanda, s' influència es sa séua dama d' honor.

Si pobre es sinònim de dolent, rich deu volé dí criminal al manco.

Sa dòna sense sèbre fé calsa y adobá sa ròba d' ets infants, sería còm aquelles barques que se podreixen just devant sa Llonja.

Un pòble petit y xarèch sembla à un presidari menudó y véy.

Tota còsa per gran y maravèllosa que sia cap à dins un meló; ¿no cap à dins es nòstro front un cervell que pensa lo més hermós y sublim?

Amb ses plomes de s' animal més tudòssa hey han escrit ses òbres més discretas y més profitoses; es mèdis més raquitichs pòren servi per ses causes més grans.

Sa virtut y s' engiñy son ses ales de sa nòstra ànima. Es nòstro cor y es nòstro enteniment vòlen amb elles; si s' engiñy falta, topau amb un beneyt; si sa virtut amb un presidari.

Hey ha un llibre qu' enseña molt y ningú hey vòl lletgí; ses séues lletres no son d' or, però en camvi son d' espines; se diu es llibre de s' esperiència.

Si es rellotge marca la vida que passa, sa consciència deu marcá sa virtut que fuitx.

Aquells que diuen que no hey ha Deu los ne prèn lo mateix qu' a n' aquells cegos que diuen «Jo hey veitx.»

Si trobau un homo que vos diga que s' amor no ecsisteix, demanauí si té mare.

Una dòna sense virtut es igual qu' un llum sens' òli; una dòna sense fè es una casa à les fosques.

Aquest mon es una plassa de tòros, sòls qu' es públich à poch à poch debaixa es mitx y fa es papé de cavall, un derrera s' altre es bòu los fer y els envia à l' altre mon. Qui no té prou fòrsa per morí noblement, es públich li fa una siulada d' aquelles més terribles; sa siulada es sa murmuració d' aquell que cau.

Enseña més una llàgrima que deu riayes.

Un escritor *ateo* es com un d' aquells arbres de la Rambla, molta estuferera y cap fruyt; sòls que no fa ombra y tot.

F. G.

COVERBOS.

Una quadrilla de segadós se posàren à dormí dins s' era, axí com ells sòlen fè uns embolicats amb sos altres; y l' endemà dematí, quant l' amo vé que no anavan à segá, els va aná à despertá (no anavan à escarada) y los parlá d' aquesta manera:

—¡Ala, axecauvós! me pareix que ja es hora.

—Es vè, (li contestàren alguns,) però amb aquesta confusió no mos porèm axecá, porque no sabèm quines son ses nòstres cames ó ses des companeros.

—Esperauvós un poch, ydò, jo vos ho diré, (digué l' amo agafant un bastó y donant garrotades à tothom.)

Es segadós ja sabèren de qui eran ses cames que rebían.

*
**

Un atlotet foravilé un día quant se confessava, se pegava qualque grapada devés es pits; lo qu' advertit p' es capellá, li féu sa siguent pregunta:

—Digués: ¿y aquests tòchs que 't pegues, qu' es en señal de arrepentiment?

Y aquí respongué es foravilé com un piñol de cirera.

—No señó; es que sabía un niu de trequets, y quant venia l' he anat à veure; los he trèts, y ara los duch dins sa camia, y no més cercan fogirmè.

*
**

En temps primé quant no hey havia carros, se toparen dos arriotes en ets

hostals d' Algayda y tractaren de baratá ets ases sense mirarlós dins sa boca.

—Ja está fèt, (digué un des dos que havia de fé segó à n' es séu ase porque li faltavan cinch caixals y quatre dents.)

Féren barrina cap per cap, y, ¡ja 'u crech!

S' en aná à ca-séua aquest des segó, y enseguida contá à sa séua dòna es barat qu' havia fèt.

—¡Re-bota! (esclamá sa séua dòna tota contenta;) ja hauré acabat de fé segonades.... Aturet, Tomeu, y li darèm menjá.

Li donàren faves, y vejent que remugava li miràren dins sa boca y la va tení més neta qu' un cap de mòrt.

EPIGRAMES.

Un avaro brevetjava
De gran xupadó de sanch;
Y en sos escrits se firmava
Mestre Pere Antòni Franch.

Un *ateo* brevetjava
Que sense religió
A lo bastant gras estava.
Y li respongué un señó:
—Tench un gorá, y dich vè,
Y el pòt veure si no frissa;
Que jamay ha estat à missa
Y está mes grás que vostè.

Conech un barbe traydó
Qu' equivoca ses partides;
Amb sa boca diu mentides,
Y amb ses brassos té rahó.

MESTRE GRINOS.

CRIDES

CORONES DE FLORS

PER ADORNÁ SES TOMBES DES CEMENTERI EL DIA
D' ELS MÒRTS, Ó ES CUANTOS DE DÒL DE
SES CASES DE PARTICULARS, EN TOT
TEMPS DE L' ANY.

D' aquestes corones, totes precioses, n' hi ha de semprevives, de pensamientos, d' altres flors morades y de totes nègres, poguent escuhí entre una gran varietat de totes elles.

Se vénen à sa llibreria de Don Pere Jusèp Gelabert, carré de s' Imprinta, n.º 2, devora es Pas d' En Quint.

Anauhí prest que no n' hi haurá per qui 'n voldrá, y no vos n' apanadireu.

À N' ES FORN DES TEATRO

S' HI VENEN:

Panetets p' es dies de Tots-Sants y d' els Mòrts; de moltes castes, totes bones.

N' hi ha de *Yema*, de *Ròsa*, de *Vaynilla*, de *Llimona*, de *Canella*, de *Codoñy*, de *Melles*, de *Tarònja*, de *Piñonat*.

També hey trobarèu **Massapans** de París, de Madrid y Grèchs.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS À LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Creus que m' en dones de creu.
SEMBLANSES.—1. En que té fons.

2. En qu' hey ha copes,
3. En que surt cadà dia.
4. En que n' hi ha de nials.

XARADA.....—Es-co-pi-dò.

PREGUNTES...—1. Ses lletres CEL.

2. Una bèga.

CAVILACIÓ...—Ordinas.
FUGA.—Es calatractins guañan molts de doblés
ENDEVINAYA.—Una cèba.

GEROGLIFICH.

SX + fev IBN

MI

1 1 E

EN TRESCALESTOTES.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un mal tenor à una gallina?
2. ¿Y un gall à un cavallé?
3. ¿Y un cavallé à sa Diputació?
4. ¿Y un sábi à un ase?

XARADA

Prima es fruyt d' un cereal
Que tothom en sòl menjá
Segona se sòl cantá;
Y tercera es musical;
Es tot per devés Nadal
Ningun servici mos fa.

MESTRE GRINOS.

PREGUNTES.

1. ¿Quin es s' ofici que no es pòt morí de fam?
2. ¿Quin es s' ofici qu' es més que llete?

CAVILACIÓ.

CAN RAMPE

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.
EN PEPET.

FUGA DE CONSONANTS.

.a. .a .ui .a. .e..a

ENDEVINAYA.

En fan à fòrsa de fòch
Y sense fòch no tench vida
M' agrada es fòch fóra mida
Quant no 'n tench acab es jòch.

MESTRE GRINOS.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

27 OCTUBRE DE 1833

Estampa d' En Pere J. Gelabert.